

Ririro

LEES OVERAL, ALTIJD

Pegasus

Emilie Poulsson

In het land Lycië, met zijn vruchtbare graanvelden en tuinen, kwam eens een vreselijk groot wezen dat de oogst verwoestte en alles verwoestte.

De koning van het land zat in grote moeilijkheden en wist niet wat hij moest doen. Het gebeurde dat er zojuist een jonge man, op zoek naar avontuur, naar het hof was gekomen, en de koning beval hem zich klaar te maken om het monster te bevechten. De jonge man - wiens naam Bellerophon was - wilde graag slagen, maar hij wist dat dit een gevaarlijke onderneming was.

Op een nacht, terwijl hij lag na te denken over hoe hij deze grote daad moest volbrengen en de mensen veiligheid kon brengen, viel hij in slaap en droomde dat Minerva (in het grieks genaamd Athene), de wijze godin, naar hem toe kwam en een gouden hoofdstel in zijn hand legde. Toen hij 's ochtends opstond, raakte zijn voet iets op de grond. Hij keek naar beneden en daar lag het gouden hoofdstel van zijn droom.

Minerva, dacht hij, moet het hem gegeven hebben en bedoeld hebben om hem te laten zien dat ze hem zou helpen; maar wat hij met een hoofdstel moest doen, wist hij niet. Hij hield het nog steeds in zijn hand terwijl hij over het gras naar de bron liep. Het water borrelde zoals gewoonlijk uit de bron, maar wat voor prachtig wezen dronk daar? Bellerophon bleef staan, vervuld van verbazing en verrukking, en bleef staan staren naar zijn schoonheid. Het was een sneeuwwit paard met grote, oogverblindend witte vleugels; een sierlijke hoofslag lag in het water en zijn lange manen vielen naar voren toen hij zich bukte om te drinken.

Zodra hij Bellerophon in het oog kreeg, gooide hij zijn hoofd met een geschrokken blik omhoog en leek op het punt te staan weg te rennen of op zijn brede vleugels de lucht in te stijgen. Toen Bellerophon een stap naar voren deed

- het paard keek naar het gouden tuig in zijn hand - durfde hij nauwelijks te denken dat hij zo'n mooi wild dier in toom kon houden. Toch leek het hem dat dit moest zijn wat Minerva bedoelde. Toen hij de poging deed, beefde het paard een beetje, maar verzette zich niet en liet hem zelfs op zijn rug springen.

Terwijl Bellerophon stevig op zijn plaats zat en het paard steigerde en zich over het gras boog, waren de twee zeker een mooi paar om naar te kijken. Nog meer toen het paard plotseling zijn vleugels spreidde en de twee door de lucht zeilden met het gemak van een adelaar die over de velden en heuvels zweeft. Nu voelde Bellerophon dat hij, met behulp van dit prachtige paard, het monster zou kunnen overwinnen. De volgende dag vertrok hij met Pegasus - zo heette het paard - en ze overwonnen het monster, zodat het land weer vrij was.

Toen ze terugkwamen bij de bron waar het paard voor het eerst was verschenen, leidde Bellerophon hem naar het water en bleef staan kijken hoe Pegasus van de koele stroom dronk. Bellerophon wist dat hij het paard nu moest bevrijden en hem naar zijn favoriete verblijfplaats hoog in de bergen moest laten terugkeren. Daar, tussen de besneeuwde toppen, hield Pegasus ervan om te vertoeven, hoewel hij af en toe naar een of andere bloemrijke weide afdaalde om van het jonge gras te eten of te drinken van het zoete water van de bronnen.

Bellerophon treurde om hem te verliezen, en ook Pegasus leek verdriet te hebben dat ze moesten scheiden. Nadat Bellerophon zijn hoofdstel had afgedaan, hinnikte het paard en stak zijn neus in Bellerophons hand, alsof hij hem wilde vertellen dat hij weer terug zou komen. Toen was het prachtige wezen, met een sprong en geritsel van vleugels, verdwenen.

Pegasus kwam later terug om te helpen bij andere dappere daden, en Bellerophon en het snelvleugelige paard waren voor altijd goede vrienden.